

TORONYIRÁNY

XII. 43.

2018. október 28.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTEŚITŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 30. vasárnap

November 1. Mindenszentek

November 2. Halottak napja

Látni! – ez volt a jerikói vak egyetlen vágya. Kérését ahhoz intézte, aki azt mondta magáról: „Én vagyok a világ világhossza.” Jézust, a világhosszát akarta látni és követni a vak. Jézus meggyógyítja őt, de érdekes, nem a testi látást említi, mint gyógyulást, hanem a hitet: „Menj, a hited meggyógyított.”

Világos látásért és igazi felismerésekért kell könyörognünk. Jézus az igazi, Isteni fényesség, - így vallották már az első keresztény századok, amelyek Jézus születését a Nap születése ünnepeként helyezték el.

Mit hoz nekünk ez a fény? Istent csak benne és általa ismerhetjük meg igazán: „Senki sem ismeri az Atyát, csak a Fiú és akinek a Fiú kinyilatkoztatja” (Mt 11,27). „Aki engem lát, látja az Atyát is” – mondja másutt Jézus (Jn 14,9). Ugyanebben a fényben látjuk saját üdvösségünket is, érezzük a természetfeletti boldogságot és örömet. S ebben a fényben új látásmódot nyerünk. Nemcsak Istent mutatja meg ez a fény, hanem elrendezi dolgainkat is, kusza önmagunkat és megvilágítja az élet igazi rendjét. A lelki vakoknak tehát Jézussal találkozni annyit jelent, mint újra látni és felfedezni a világot, önmagukat és az embereket, mindent, ami bennünk és kívülünk létezik.

Csanád Béla

A szentmise olvasmányai

- Jer 31,7-9** Isten viszontagságokon, megoldhatatlannak vélt helyzeteken, a történelem viharain keresztül is határozottan vezeti népét a végső cél felé.
- Zsid 5,1-6** Krisztust az Atya örök elhatározása tette tökéletes pappá és közvetítővé Isten és ember között.
- Mk 10,46-52** Jézus Jeruzsálemben vezető végső útján Jerikónál meggyógyítja egy hozzá bizalommal forduló vak koldust, aki tanítványává válva követi őt az úton.

A vak Bartimeus meggyógyítása

Míg a tanítványok elsőbbséget kérnek (10,35-40), egy vak koldus kitartóan könyöroletért kiált, Jézus pedig meghallgatja. A Jézussal érkezőket, esetleg éppen a tanítványokat, akiket Jézus már felszólított, hogy engedjék hozzá a gyerekeket (vö. 10,13), most a beteget is inkább távol tartanák Jézustól. A részletgazdag elbeszélés a jeruzsálemi út egyik utolsó pillanatát rögzíti fényképszerűen, s ugyanakkor valószínűleg jelképesen is: Jézus és a vak koldus, Bartimeus találkozása a tanítvánnyá válás szimbóluma is.

Fülöp Cezáreájának vidéke (8,27), majd a Galileára és Júdea határára tett általános utalás után (9,30; 10,1) a Jeruzsálem előtti utolsó nagyobb településről, Jerikóról van szó. Jézus útja, amelyet fizikai értelemben a zsidó főváros felé folytatott, a végéhez közeledik. Ez az út azonban a tanítványok oktatásának alkalma is volt, ahogy azt az elbeszélő többször kiemelte. Az elbeszélésben több változásnak is tanúi vagyunk, nem csak a vak gyógyul meg. A Jézussal érkezők előbb ugyan el akarják csitítani a vakot, de azután biztatni kezdik. A vak „Dávid fia” felkiáltása messiási címként is érthető, s mint ilyen, Péter hitvallásának (8,29) folytatása, bár ahhoz hasonlóan ez sem fejezi ki tökéletesen Jézus küldetésének titkát. Jézus kérdése („Mit tegyek veled?” - 51. vers) a Zebedeus-testvérekhez intézett szavait visszhangozza, ezért a vak koldusban mintegy az ő kérdésük, az ő vakságuk is „gyógyul”. Végül is erre utal, hogy az egész út-részletet, vagyis az evangéliumnak a Fülöp Cezáreája és a Jeruzsálemben érkezés közötti középső részét két olyan elbeszélés fogja keretbe, amely egy-egy vak meggyógyításáról szól. Míg Betsaidában (8,22-26) Jézus két lépésben gyógyít meg egy vakot, különleges, szeretetteljes törődéssel, addig szavára Jerikóban Bartimeus azonnal látni kezd, és követi Jézust. Minden félreértésük, vonakodásuk és ellentétes vágyuk dacára talán mégis van remény a tanítványok számára, hogy feljutnak Jeruzsálemben, és gyakor kiisszák majd a kelyhet, amelyet Jézustól, Istentől kapnak. A Galileából a Jordán partján Jeruzsálem felé tartó utas utolsó jelen-

több állomása Jerikó, a pálmák városa, amely mintegy 30 km-re, egy napi járásra van Jézus célja előtt. Az út azonban ettől fogva kifejezetten meredek lesz, hiszen a rövid távolságon mintegy 1200 méter szintkülönbséget kell legyőzni. Márk elbeszélése is meredek szakaszhoz érkezett, amikor a tanítványokat Jézus a szenvedésre akarta felkészíteni, de még inkább akkor, amikor nemsokára saját szenvedését átéli. Jézust mindenesetre tanítványai és nagy tömeg is kíséri – vajon ők tudják-e, hogy hová tartanak?

Az elbeszélő élénk képet rajzol az út szélén ülő vak koldusról. Nevét arámul és görög fordításban is megadja, személye esetleg ismert lehetett a keresztények között. Bartimeus, Timeus fia, mint annyi más koldus (proszaitész vö. Jn 9,8), a város kapujánál, azaz forgalmas helyen üldögél, az arra járók jóindulatában reménykedik. Úgy tűnik, hogy már hallott Jézusról, és most is hittel fogadja közeledésének hírére. A „názáreti Jézus” név utoljára az 1,24-ben tűnt fel, így mintegy vissza is utal Jézus eddigi, galileai és azóta végbevitt gyógyító és tanító tevékenységének jó hírére. Az elbeszélő abból indul ki, hogy a vak mindig hallja, ha valaki arra jár, s talán érdeklődik is, ki lehet az, s ebben az esetben is megbizonyosodott a „mozgás” okáról és középpontjáról. A vak kiáltozni kezd, mégpedig a „Dávid fia” címet használva. Először nem mondja ki kérését, inkább irgalmat kér (eleészon me) – ez is olyan kérés, amellyel a legyőzött, vagy legalábbis kiszolgáltatott, alávett helyzetben lévő fordul az Úrhoz. A szövegből nem derül ki, hogy kik akarják elcsendesíteni a vakot. Valószínű, hogy az elbeszélő nem is akarja ezt teljesen világossá tenni, így a barátságtalan gesztusban egyszerre sejtjük a tanítványok már ismert közönyét és távolságtartását (epitimaó - „rászól, ráripakodik”; vö. 10,13), ugyanakkor azoknak a félelmét, akik a „Dávid fia” megszólítást esetleg veszélyesnek, megtorolhatónak tartották. A vak azonban nem tágit, sőt még hangosabban kiált.

A 49. vers arról tanúskodik, hogy Jézus végül meghallja az erősödő kiáltást, és odahívja magához a vakot. Az elbeszélő most sem mulasztja el, hogy az ott lévők közreműködését kiemlje. A vak reakciója, hogy eldobja a köntösét (50): pedig ezen ülhetett egész nap, ezen gyűjthette a neki dobott adományokat. Jézus ekkor kérdezi őt, mint korábban Zebedeus fiait (10,36). Az elbeszélő újra szó szerint közvetíti a párbeszédet, amelyben rövid, kifejező mondatokat olvasunk. A vak bizalommal Mesternek szólítja Jézust, mégpedig olyan kifejezéssel (rabbouni), amely csak itt és János evangéliumában, Mária Magdolna ajkán fordul elő (vö. Jn 20,16). A jelenet utolsó mondatában előbb Jézus válaszát olvassuk, amelyet a hüpage - „menj” szóval kezd. Ezzel utasította Pétert is a követésére (vö. 8,33). Nem elküldi a vakot, hanem az életben való továbblépésre készíti. A vak ajándéka pedig – amelyet Jézus pusztán szavára kap – maga a látás, de olyan látás, amely a fizikai egészségnél többet jelent: a hite megmentette, vagyis üdvösséget hozott neki. Bartimeus látóvá válása annak a teljes életnek a külső megnyilatkozása, amelyet immár Istennel és Jézussal közösségben él. Ezért nem is meglepő, hogy „követni” (akolouthein) kezdi Jézust, mint a tanítványok is.

Az értelmezők többsége kiemeli, hogy Bartimeus esete több szempontból is összefoglalja az „úton” történt csodákat és tanításokat, ezért ezeket a szempontokat – részben ismételve is – szeretnénk összegezni. A tanítványok visszatartanak Bartimeust, magának Jézusnak kell szólnia, hogy engedjék hozzá őt, ahogy az a gyerekekkel történt (10,13-16). Bartimeus hitvallást tesz, ahogy annak idején Péter (8,29). Saját kezdeményezéssel, bátran fordul Jézushoz, ahogy a gazdag ember (10,17) vagy Zebedeus fia (10,35). Jézus megkérdézi tőle, hogy mit tegyen vele, ahogy a Zebedeus-fiakkal is tette (10,36). Megdicséri hitét, amelyre a 9,14-29 történetében elbeszélte gyógyításnál volt szükség. A gyógyítás az üdvösség kérdését illeti, amelynek előzetes jele és tapasztalata Jézus követése, ahogy a gazdag ember esetében történt (10,17-22).

Martos Levente Balázs

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (18.)

Hogyan válhat belőlünk don Bosco szerint nevelő vagy szülő?

XIV. Szülővé válni

Kulcsszavak: Folyamat – Saját erőfeszítésből felépíteni – Külső erő bevonásával felépíteni – A szülő identitás szerkezete – Ideális szülő – Valós szülő – Jelentőségteljes jelenlét

1. A szülővé válás saját erőfeszítésből, és külső erő bevonásával végbevitt építkezés

Szülővé válni azt jelenti, hogy egy folyamat részesének tekintjük magunkat, amelyet saját, és rajtunk kívül álló erővel építünk. Ezért a folyamat szót használtam, mert ebben benne rejlik a mozgás, a dinamizmus, a változás, vagyis azok az erők, amelyeket kisebb vagy nagyobb mértékben felhasznál az, aki a szülői funkciót szeretné ellátni. Úgy tanulhatom meg a szülői hivatást, hogy magamra támaszkodom, és támaszkodom ugyanakkor a külső erőforrásokra is.

A szülők úgy építik fel magukat, hogy folyamatosan igyekeznek egyensúlyt teremteni a bennük szerepet játszó, őket alakító tényezők között. Ezek között a tényezők között vannak biológiai, pszichológiai, kulturális és vallásos jellegű elemek, amelyeknek kölcsönhatásában alakul ki a „szülői identitás szerkezete”: ez nem más, mint a válasz olyan kérdésekre, mint kik vagyunk, kivé válunk, és hogyan fogjuk fel szülői voltunkat. Ezt az identitást, ahhoz, hogy szilárd legyen és ne törekeny, úgy kell ellenőrizni és elemezni, amint az a család egyes tagjainak és a család egészének átalakulásában előttünk áll, a társadalmi változások kontextusában.

Mint minden struktúrának, ennek is szüksége van rá a megfelelő működéshez, hogy minden alkotóeleme megtalálja a helyét, és főként a kielégítő kapcsolatot, harmonikus viszonyt a többi elem irányában. Természetesen ahhoz, hogy a szülői identitás struktúrája megfelelőképpen harmonikus lehessen, minden erőnket be kell vetnünk, vagyis a lehető legjobb módon kell használnunk a minket jellemző emberi képességeinket: az értelmi, a lelki-fizikai, érzelmi és szellemi adottságainkat egyaránt.

2. A hatékony szülővé válás útja

Honnan kell kiindulnia az édesapának és az édesanyának ahhoz, hogy valóban főszereplőivé váljanak a folyamatban, amely elvezet szülői voltuk hatékony megéléséhez? A kiindulópont, ahonnan kezdve korrekt módon felépíthető ez a folyamat, a következő jellemzőket kell, hogy tartalmazza:

- tudatában kell lenniük saját szülői voltuknak, és meggyőződéssel kell gondolniuk, hogy ebben a tekintetben javulni tudnak és akarnak;
- felül kell vizsgálniuk az ideális szülőről vallott nézeteiket (szembe kell állítaniuk az ideális elvárásokat a valós tapasztalattal);
- el kell ismerniük korlátaikat (nem azért, hogy túllépjenek ezeken, hanem azért, hogy reagálhassanak ezekre és ezáltal fejlődhessenek);
- jelen kell legyen bennük az ezeken való túllépésnek (amennyiben adottak bizonyos feltételek).

A következőkben kifejtem, mit tartok leglényegesebbnek a felsorolt momentumok tekintetében:

a) Tudatosítás

Banálisnak tűnhet, de a megteendő első lépés a minél jobb szülővé válás folyamatában nem más, mint hogy elhatározzuk: jobbak akarunk lenni, meggyőzötten valljuk, hogy szülői alapállásunkban van valami, ami nem tökéletes és javításra szorul. Más szavakkal tehát: csak az képes javulásra, aki elhatározza, hogy javul, míg az, aki úgy gondolja, hogy „már rendben van” mint szülő, azt meg sem érinti a gondolat, hogy felülvizsgálja saját tevékenységét. Tudatában vagyok, hogy a nevelői feladatnak ez a felfogása összeütközésben áll a régimódi elképzeléssel, miszerint „a szülő sohasem hibázhat”, mivel önmagából kiindulva tökéletes, és semmit sem tanulhat senkitől. Még ma is vannak olyanok, akik nehezen szabadulnak ettől az avitt felfogástól.

Ha valaki „modern szülő”, vagyis új felfogású akar lenni, azt jelenti, hogy olyan magatartást vesz fel, amely kritikusan szemléli saját nevelési tevékenységét, és mindent megtesz érte, hogy minél inkább hozzáértővé váljon a folyamatos önnevelés és önképzés segítségével.

b) Az ideális szülőről vallott elképzelések felülvizsgálata

Mindnyájan, még mielőtt édesapák vagy édesanyák lettünk volna, minden bizonnyal „képzeltünk” azon, hogy a jövőben milyen szülői modellt fogunk megvalósítani. Kialakítottunk egy képet magunkban, amit a lélektan ideális szülőként említ. Ez azért van így, mert felnőttként is bizonyos helyzetekben ideális elvárásokat támasztunk, példának okáért az apaság vagy az anyaság területén is a „jófeltételek törvényét” követjük. Esetünkben tudatosan, vagy tudat alatt elmondtuk magunkban: „Megígérem saját magamnak, hogy én leszek a legjobb édesapa/anya, a legmegértőbb, a legtürelemesebb, a legszeretreméltóbb minden szülő között stb.” Azután, a mindennapok tapasztalata a szülők és gyermekek kapcsolatában szembesíti az édesapát és az édesanyát a valósággal és lassanként elkerülhetetlenné válik az ideális szülőről vallott nézetek felülvizsgálata: „Feltettem magamban, hogy én leszek a legtürelemesebb szülő, és azon kapom magam, hogy amint sírni kezd az újszülött, elvesztem a türelmemet és nem bírom elviselni.”

c.) A korlátok felismerése

Ilyen módon tehát végbemegy az ideális elvárások felülvizsgálata és a szülő, aki magát „tökéletesnek” képzelte, szembe kell, hogy nézzen saját hibáival.

Sajnos a szülővé válásnak ebben a kényes szakaszában meglehet annak a kockázata, hogy valakin úrrá lesz az erkölcsi levertség, a lemondás, a menekülés. Az ember szeretné elkerülni azokat a gátakat, amelyek a felismert korlátaiból fakadnak. Ellenkező oldalon a javulni vágyó szülő érett magatartása abban állhat, hogy reagál saját korlátainak felismerésére, belehelyezi őket fejlődésének tervébe, hiszen ez minden személynél együtt jár bizonyos nehézségek leküzdésével. A szülővé válás nem mindig kényelmes és sík út, vannak rajta bizonyos kátyúk, gátak és meg kell küzdeni érte, hogy valaki kiérdemelje a szülő nevet.

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Elmerülés-veszély

Közel ezer oldalnyi könyv jelent meg a piacon a közelmúltban. Címe: A karácsonyi ünnepkör színjátékai Magyarországon. Hét évszázad anyagát tartalmazza, német és szlovák kitekintéssel. Már a címlapja megragad teológiai mélységével: 17. századi rajzolon a betlehemi csillag látható – két angyal tartja. Alatta gyermekkórus. Fent Krisztus Golgotája, tizenkét karú, égő gyertyával: két ünnepkör társítása, amely egyúttal szintézise az emberi életnek. Főleg a mulandóság hónapjában érdemes erről komolyabban meditálni azzal, hogy a betlehemi Gyermekek életében az áldozat tudata, maga a halál meghatározott értelmet kapott: ha Isten Fia ezt vállalta, saját „sorsmeghatározónk” sem lehet más, krisztusi értelmezéssel...

Erről gondolkodva a könyvbemutató után egyik idős, tudós barátommal fogtam kezét, aki rögtön megkérdezte: – Fiala generációk közül kiket érdekelhet ez a lelkiséget, benső életet kísérő gazdag könyv a címlapi illusztrációval? Jó volt látni fiatalokat, akik szívvel játszottak a bemutatót követő betlehemi játékban. Ez nekem reményt ad, hogy a múlt értéktartománya nem csupán ennek a kis csapat színjátszónak fontos...

Márai egyik mondata villant fel, valahogy így hangzik: „Mennyi könyv!” A lélek kiabál, riadtan, szíves figyelemért esedezik. Lélek-könyvek a mi igazi nagyköveteink. Jókor idézem a két háború közt íródott gondolatokat, amikor a számítógép eláraszt mindent, s tán a halálunk is csak internetes, kitorölhető emlék marad... No de a nemzedékek. Vörösmarty kérdése elevenedik meg naponta, hogy van-e értelme a könyveknek, egyáltalán az elmélyítésre alkalmas kommunikációnak? Mintha minden ellentétébe váltana, elgépiesítve, elsekélyesítve a gondolat, a kapcsolatok, maga az elmúlás, és alig akad melengető-bíztató emberi szó. Lapozgatom a terjedelmes betlehemes könyvet, és azok vígasztalnak, akik ezen évtizedekig dolgoztak, és aki manapság szerkesztette egybe a kutatási anyagot, de azok is, akik közreműködtek a kiadásban. „Bíruj mi is, ha ők kibírják” – ezt írták Kosztolányi sírkövére. Ő az eltávozottakra gondolt versében, én az élő munkálkodókra: a remény munkatársaira, mivel nem tűnhet el a múlt értéke, hogy pecsétet ne hagyna. Nem hiszek a lélek kiszáradásában!

Tóth Sándor

hírek információk

Mindenszentek ünnepén, november 1-jén 13 órakor Lökösházán Kiss-Rigó László püspök celebrál ünnepi szentmisét.

A Székesegyházban november 1-jén, csütörtökön, Mindenszentek ünnepén 10 órakor és 18 órakor lesz szentmise (a reggel 7 órai szentmise elmarad). Az esti szentmisét Kiss-Rigó László püspök celebrálja. Másnap, november 2-án, Halottak napján a Székesegyházban 7, 10 és 18 órakor lesz szentmise. A 10 órai szentmise keretében az altemplomban elhelyezett elhunytakért lesz közös imádság a Székesegyházban.

A Belvárosi Plébánia közössége az idén is megtartja a halottak napjának vigíliáján kezdődő kilencedet, melynek keretében november 1. és 9. között az este 6 órai szentmisét a plébánia közösségéhez tartozó hívek elhunyt szeretteiért ajánlják fel a Dómban. A halottakért felajánlott ima, különösen a szentmise áldozatában való megemlékezés a halálon túli összetartozás és szolidaritás kifejezése. (Gyakorlati tudnivaló: a szervezők papírlapokat helyeznek ki az újságok asztalra, melyekre bárki felírhatja azon elhunyt szeretteinek a nevét, akikért a szentmiséket szeretné felajánlani. A papírlapokat azután - az erre a célra szánt összeggel együtt - az ott található borítékba rakva, az újságok asztal melletti perselybe kérik bedobni.)

A nemzeti gyász napján, november 4-én, vasárnap az 1956-os forradalom és szabadságharc hőseire és áldozataira is emlékezve Kiss-Rigó László püspök vezeti a koncelebrációs szentmisét Kondé Lajos plébános, püspöki helynökkel és Kovács Józseffel, általános helynökkel, a szeminárium rektorával a Székesegyházban este 6 órakor. A szentmise előtt kerül sor a Székesegyház melletti „Magyar Pieta 1956” szobornál az ünnepi megemlékezésre.

November 4-e a forradalom vérbefojtásának emléknapja. Ezen az estén mindenki gyűjtsön gyertyát az áldozatok emlékére.

Az Egyházmegyei Karitás az idén is várja Alkotóházába a kézműveskedésre vállalkozókat október 1-től november 26-ig, hétfőnként 15 és 18 óra között (október 22. kivételével). Szegeden, a Csongor tér 8. szám alatti új Karitás Irodában (az ÁGOTA Közösségi és Kulturális Centrum mellett) készítik majd azokat az ajándéktárgyakat, melyeket adventben a Karitás Karácsonyi Vásárában értékesítenek. A teljes bevételből fűtőanyagot szerez be a Karitás rászoruló családok számára.

Ferenc pápa üzenete a missziós világnapra (2.)

Jézus Krisztust hirdetjük nektek

Az Egyház, miközben azt adja tovább, amit maga is ingyen kapott (vö. Mt 10,8; ApCsel 3,6) veletek megoszthatja az utat és az igazságot, melyek ezen a földön az élet értelméhez vezetnek. Jézus Krisztus, aki értünk meghalt és feltámadt, saját magát tárja mint lehetőséget szabadságunk elé, és arra szólít, hogy ezt az igazi és teljes értelmet keressük, felfedezzük és hirdessük. Kedves fiatalok, ne féljete Jézustól és az Ő Egyházától! Bennük található meg az a kincs, ami az életet örömmel tölti el. Tapasztalatból szívesen hoznám: a hitnek köszönhetően találtam meg álmaim forrását és azt az erőt, melyekkel álmaimat meg →

tudom valósítani. Sok szenvedést és sok szegénységet láttam, melyek számtalan fivérünk és nővérünk arcát eltorzítják. Ám azok számára, akik Jézussal vannak közösségben, minden rossz egyben felhívás is arra, hogy még jobban szeressenek. Sok férfi és nő, sok fiatal szolgálta nagyvonalúan testvéreit és nővéreit az evangélium iránti szeretetből, sokszor egészen a vértanúságig. Jézus keresztyéből tanuljuk meg önmagunk ajándékozásának isteni logikáját (vö. 1Kor 1,17-25), mint az evangélium hirdetését a világ életéért (vö. Jn 3,16). Lángra gyullasztva Krisztus szeretetétől, felemésztődik az, aki ég, és növekszik az, aki szeret; ez a szeretet megvilágosít és átmelegít (vö. 2Kor 5,14). A szentek iskolájában, akik nekünk is megnyitják az Isten tágas horizontját, meghívlak benneteket arra, hogy minden élethelyzetben tegyétek fel ezt a kérdést: „vajon mit tenne Krisztus az én helyemben?”

Egészen a föld legvégső határáig hirdetni a hitet

Ti is, fiatalok, akik a keresztség által élő tagjai vagytok az Egyháznak, ezért együttes küldetésünk az, hogy mindenkinek hirdessük az evangéliumot. Az életre születettek. A hitben növekszünk az Egyház szentségeinek köszönhetően, és ez a hit egyesít minket a tanúk generációinak folyamával: ezáltal mindazok bölcsessége, akik erről már tapasztalatot szereznek, bizonyossággá és bátortassá válik mindazok számára, akik megnyílnak a jövő felé. A fiatalok újdonsága pedig támogatássá és reménnyé válhat azok számára, akik már életútjuk feléhez közelednek. Különböző életkorú emberek együttélésében az Egyház missziója hidat alkot a generációk között, melynek segítségével az Istenbe vetett hit és a felebarát iránti szeretet belső egysége valósul meg.

A hitnek ez a továbbadása, amely nem más, mint az Egyház küldetésének a lényege, azáltal történik, hogy hagyjuk magunkat a szeretet által megérinteni, így örömről és lelkesedésről kifejezésre juttatjuk, hogy megtaláltuk az élet értelmét és teljességét. Ez a megragadottságból fakadó hitátadás nyitott szíveket kíván meg, melyeket a szeretet tágtított ki. A szeretetnek nem lehet határt szabni: a szeretet oly erős, mint a halál (vö. Énekek éneke 8,6). Egy ilyen „énbővülés” találkozást, tanúságtételt, hithirdetést generál: a szeretet megosztást eredményez mindazokkal szemben, akik távol lévén a hittől, közömbösnek, sőt, néha elutasítóknak és egyenesen ellenségesnek is mutatkoznak. Olyan emberi, vallási és kulturális közegek, melyek még idegenek Jézus evangéliumától és az Egyház szentségi jelenlététől, „a föld legvégső határának” jelképül szolgálnak, melyekhez Jézus hús-vértől kezdve küldetést kaptak a tanítványok, mégpedig azzal a bizonyossággal, hogy az Úr mindig velük van (Mt 28,20; ApCsel 1,8). Ezt jelenti az, amit úgy hívunk, hogy a népekhez (ad gentes) irányuló küldetés. Periférián hagyni a Krisztust kereső emberiséget nem más, mint közömbösség a hittel vagy épp kifejezetten gyűlölet az élet isteni teljességével szemben. Minden anyagi és lelki szegénység, minden, a fivérek és nővérek elleni diszkrimináció nem más, mint Istennek és az Ő szeretetének elutasítása.

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.